మడత నలగని కొబ్బరి ముక్కల్లాంటి బట్టలతో "మైఛాయిస్" పరిమళాలు గ ప్రమం టూంటే వచ్చాడు వాసు– నా ్నాటి స్నేహితుడు, సుగంధ ద్రవ్యా ద్దుకోక పోయినా సహజ పరిమళాలను దజల్లే వ్యక్తిత్వం వాసుది.

వస్తూనే మరో మాటా మంతీ కుండా "మతిమరుపు దేవుడు" రాసింది నువ్వే కదూ? అన్నాడు.

"అవును."

"కోతులాట రాసింది నువ్వే క ?"

"అవునూ?!"

"నీకు ఆడవాళ్ళంటే పక్షపాతం ఎంత సేపూ ఆడదాని గోడే తప్ప, ు టకు ఏడవలేని మగాడి రోదన నీ మనసు క్కదు అసలు నువ్వు ఆలోచించవు. నిజంగానే నీకు పక్షపాతం."

దణదణలాడించేశాడు అద గొడుతూ.

"అరెరే– వస్తూనే ఏమిటీ మారం? ఎప్పుడొచ్చావు? ఏమిటిసంగతి? ముందు.. కూచో ఇలా."

అసహనంగా కూచున్నాడు.

"ఏం కావాలి చెప్పు. కాఫీయ ? టీయా? కూల్ డ్రింకా?"

"ఏమీ వద్దు - అర్జంటుగా సలహా చెప్పాలి."

సలహాలివ్వడం ఎంత తే ంటారో నాకంత భయం. "కావాలంటే ఓ కథ చెప్పగలను కాని.... నేను.... స హా...." నసుగుతూంటే వాసు అడ్డొచ్చా .

"కథ నువ్వు చెప్పక్కరలే . నేనే చెప్తాను."

"నువ్వు బాగా పాటలు పాడతావనే కథలు కూడా చెప్తావని నాకు తెలియ సుమా!"

"నేను పాడేవాడినని నీకు గుర్తు ఇంకా?"

"భలేవాడివే! మన కాలేజీలో అంద ఎప్పుడూ నీ చేత ఏం పాట పాడించేవా కూడా గుర్తుంది. "జరూరత్ హై. జరూ హై, జరూరత్ హై - ఇక్ కలావతీ , శిరీమతీ కీ, సేవాకర్, జో పతీకీ...." ఎప్పుడూ వాసుచేతపాడించే కిశోర్ కుమా పాట పాడటం మొదలెట్టేసు నవ్వుతూ.

"ప్లీజ్! ఆపెయ్! పాడొద్దు!" అన్నా బాధగా. ఆ పాట నా నోట వింటే అంత బాధకలిగించేదేమోననుకున్నాను.

"ఆ పాట పదేపదిసార్లు పా డు టూ పాడుతూనే నేనొక స్వప్నసుందరికి ం

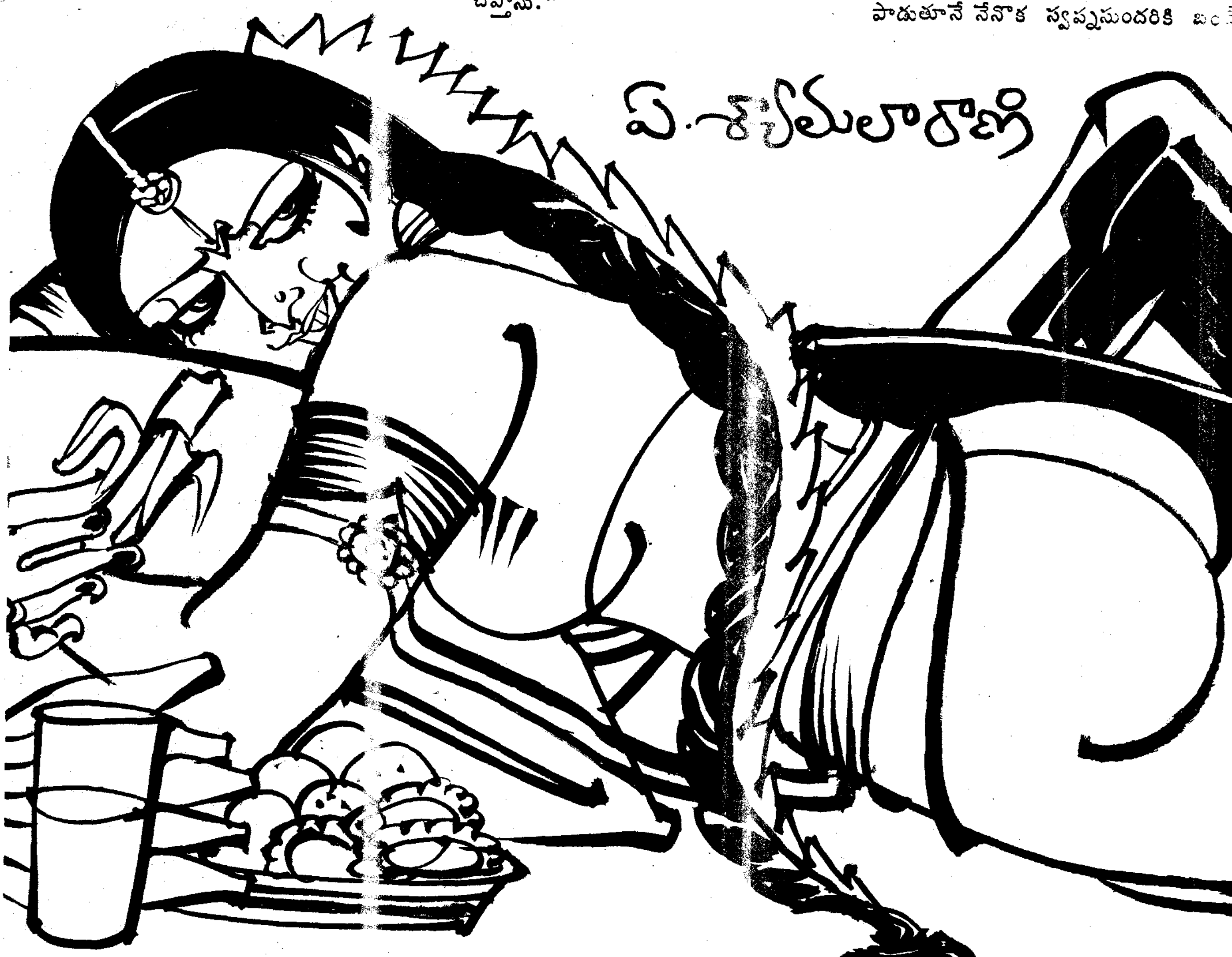

ఓ గుణసుందరి కథ

నయిపోయాను. ఆమె అతిలోక సౌందర్యవతి-సకల కళాప్రవీణ. నవ్వితేముత్యాలు-పలికితే వీణలు - కదిలితే మెరుపులు అలాంటి కలలరాణికోసం ఎదురు చూపులో నేసుండగా—

స్వర్గధామంలా మలచుకున్న ఇంటిని వదిలి, కళకళలాడుతూ మహాలక్ష్మిలాఉండే మా అమ్మ ఏ వైకుంఠపురాన్నో వెతుక్కుంటూ వెళ్ళిపోయింది.

నాకొక్కసారి ప్రపంచం చీకటయిపోయింది. కలలన్నీ చెదిరిపోయాయి. ఆడదిక్కులేని ఇల్లు పాడుబడిపోతుందని నాన్నతోసహా అందరూ కలిసి నన్ను పెళ్ళి చేసుకోమని బలవంతం చేసారు.

పెళ్ళిచూపులయ్యేయి.

నా స్వప్నసుందరి ఎక్కడ? నేను చూసిన శాస్త్రి ఎక్కడ? రాయంచ ముందు గుడ్లగూబలా కనిపించింది.

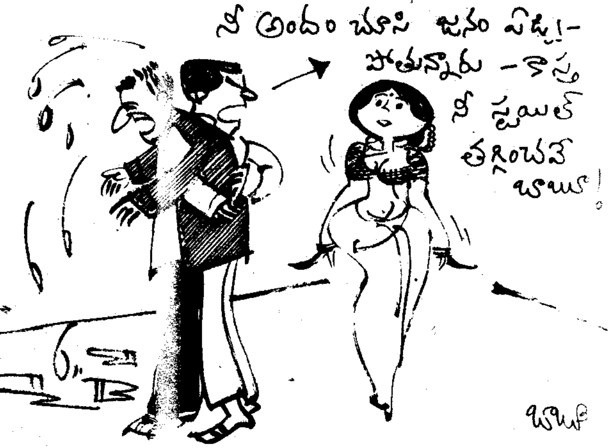

గుణం ప్రధానం కాని రూపం కాద న్నారు. ఆ గుణాలేమిటో తెలిసి [illegible] గా? నాకు నచ్చలేదు పొమ్మన్నాను.

నాన్న ఎంతగా నచ్చజెప్పినా, నాకు నేనెంతగా రాజీపడాలనుకున్నా సరే [illegible]లేక పోయాను. ఆ మాట రాసేయబో[illegible] స్వప్నంతలో ఆమె దగ్గర్నుంచి ఓ ఉత్తరం-

"మొదటి చూపులోనే ఎందుకో మీ[illegible] నా వారనిపించింది. మీ పాదాల ముం[illegible] నా జీవితాన్నుంచుతున్నాను. మీరు సరే [illegible]ంటే ప్రపంచంలో నా అంత అదృష్టవం[illegible]రాలు లేదనుకుంటాను. కాదంటే జీవితమే వ్యర్థ మనిపిస్తుంది."

నాకు మనసుపోని వ్యక్తినుండి [illegible]టు వంటి చొరవ నాలో అదోరకమైన చిరా[illegible]కును కలగజేసింది. కాని ఒక తరంవెనుక [illegible]నిషి అయినా నాన్న సమర్థింపు ఎక్కువైంది.

"వెర్రి నాయనా! ఇంతాలోచనేమి [illegible]రా? నీకేమీ తెలియదు. నా నిర్ణయానికిఒప్పుకో జీవితంలో సుఖపడతావు" అంటూ [illegible]రత వాక్యం పలికేయటంతో కలలరాణి బొమ్మ నా గుండెల్లోంచి కరిగిపోయి షేప్‌లెస్‌గా సుభద్రాదేవి రూపంలో రుబ్బుపొత్రంలా నా ఇంట్లో అవతరించింది.

అది మొదటి రాత్రి-

ఏనాటి ఏనాటి కలల జ్ఞాపకాలో నన్ను వెంటాడుతూంటే నన్ను నేనే మరచి పోయాను. ఉన్నట్టుండి చట్టున పరుపు చుట్టలా నా వొళ్ళో పడిందేదో- సుభద్ర!

ఒక్కసారి నాకు తెలి వొ చ్చిం ది. "సువ్వా!" అన్నాను అదోలా కాస్త ఇబ్బందిగా. సుభద్ర కావట్టింపు[illegible]లేపు.

"ఏమండీ! మా మామ్మ చిన్నబుచ్చు కుంటుందేమోనని నాకు "సుభద్ర" అని పేరు పెట్టేరట. కాని, నా కేమీ నచ్చదా పేరు. నా ఫ్రెండ్సంతరినీ నన్ను "సుభ్రా" అని పిలవమని చెప్పేను. మీరూ అలాగే పిలవండీ. మరోలా పిలిస్తే నేనొప్పుకోను తెలుసా?"

ఊహలకు నిజాలకు ఎంత ఘోరమైన తేడా!

నవ్వితే ముత్యాలు రాలకపోతే పోయె-రాళ్ళు విసిరి నట్లుండాలా? మాటలు వీణ మీటినట్లుండపోతే పోయె-సుత్తి పోట్లుగా ఉండాలా?

"ఏమండీ! మాట్లాడరేం? అలాగే అనండీ"

లజ్జ, మిత భాషిత్వం అంటే సుభద్రకు తెలియదేమో పాపం!

నాలో మానవుడు మేల్కొన్నాడు. అదో రకమైన జాలి పాపం? నా కలలకు తనా బాధ్యురాలు?

"అలాగేలే"

మళ్ళీ నా ఒళ్ళో పరుపు చుట్టలా....

మనసులో ఏదో అంతర్యుద్ధం. [illegible] మురిపింపులు - వేడికోలు తర్వాత త[illegible] ముంగా ఆ జాజిపూల చెండు తన ఒడి[illegible] వాశాలని తన ముచ్చట; అసలిది పూ[illegible] చెండుకాదు - ఉక్కుగుండు!

"ఇదుగో - నావంతుపాలు నేనెప్పు[illegible] తాగేసాను - మీరింకా నసుగుతూం[illegible] మిగిలినవి కూడా తాగేస్తాను!"

నాపెదవులపై ఏడవలేని నవ్వులు

"అబ్బా - నిద్దరొస్తూందండీ!"

దేవిని ప్రసన్నురాలిని చేసుకో[illegible] అనే ప్రకరణం ఉంటేగా అసలు? ఎ[illegible] మధుర సంభాషణలు - ఎన్ని కవితలు - ఎన్ని రాగాలు చచ్చిపోయాయి!

"మీకు బొత్తిగా ఏమీ తెలియదు. నవ్వు! ఎదురుగా మెలికలు తిరుగుతూ[illegible] దుందుబాము! నాలో ఏదో నిరాసక్తత - వైరాగ్యం-జడత్వం. అది మొదటి రా[illegible]

o o o

కలలన్నీ కరిగిపోయినా వాటికి ము[illegible] కారణమైన "జరూరత్ హై - జరూ[illegible] హై" రికార్డ్ అప్పుటప్పుడు వినకుం[illegible] ఉండలేకపోయేవాడిని.

"అబ్బబ్బ! ఎన్నిసార్లు వింటారండీ [illegible] చెత్త పాట! పదండి ముందు - సినిమా[illegible] టైమయిపోతూంది!"

నాకిష్టం లేకపోయినా సుభద్రకోస[illegible] వెళ్ళాలనుకున్న పరమ చెత్త సినిమా అ[illegible] నా మూడ్ చెదిరిపోయినా బలాత్కారంగా వెళ్ళేను. నేను పొందలేకపోయిన అను[illegible] భూతులు నన్ను వెక్కిరిస్తూంటే తెర మీ[illegible] బొమ్మలు నన్నాకర్షించటంలేదు. కా[illegible] భుజం విరిగిపోతున్నట్లనిపించింది. సుభద్ర నా మీదకి హాయిగా ఒరిగిపోయి సినిమాలో లీనమైపోయింది.

"వాసన! భరించలేని చమట వాసన - సగం వాడిన పూల వాసన - కడుపులోంచి దేవుతోంది. నేను ఇబ్బందిగా కదలటంతో నాకేసి తల తిప్పి అదోలా చూపింది. తె[illegible]

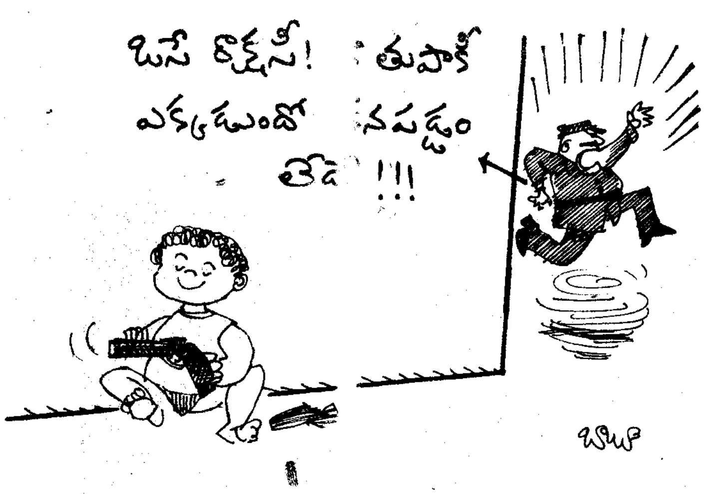

మీద నాయికా నాయకులు ప్రదర్శిస్తున తిక్కలు, తిమ్మెర్లు ఆ కళ్ళల్లో! నాల చెప్పలేని అసహనం - చిరాకు.

"నాకేం నచ్చలేదు. పోదామా?"

"ఛ- మీకు బొత్తిగా సరసం తెలియ సున్నితం లేదు. ఓ మంచి పేస్టూలేదు.

నెమ్మదిగా సుభద్రను ప్రక్కకు తో కొ_త్త జరిగి కూచున్నాను. "దంతక్షయ నుంచీ రక్షించే కాల్గేట్...." పాట న చెవుల్లో గింగురుమంది. అంతవరకు కేవలం అడ్వర్టయిజ్‌మెంట్స్ కోసమే అలాంటి స్లయిడ్స్ చూపిస్తారనుకునేవాడి మా అమ్మ ఎప్పుడూ ఫలసంపంగిపూవుల ఉండేది. పరిసరాల్ని పరిమళ భరితంగ ఉంచేది. అంచేత నేనెప్పుడూ ఏ ఆడ ఇంత ఘోరంగా ఉంటుందనుకోలేదు.

సుభద్ర సరసమనుకుంటున్నది నాక నరకమని బొత్తిగా గ్రహించుకోలేదు నేనొక్క విషయం మాత్రం గ్రహించాను. సుభద్రకు ఇంటి శుభ్రం, ఒంటి శుభ్రం లేదు. ఇంగ్లీషు - తెలుగు నవలలుమాత్రం పూట కొకటి చొప్పున చదివిపారేయ గలదు.

ఆ మాటే తగుమోతాదులో ఓసారిఅనక తప్పలేదు నాకు.

"ఏమిటీ? ఇంతఅవమానమా!" అంటూ బుస్సున లేచింది. తర్వాత నాకుతెలిసింది. సుభద్ర క్లబ్బులోను ఇతరత్రా కూడా నారి శుద్ధ్యం గురించి ధారాళమైన రీతిలో ఉపన్య సిస్తూంటుందని. ఆమె మాట్లాడే పద్ధతి ఎంతో వినసొంపుగా ఉంటుందని అంతా మెచ్చుకుంటారట.

ఒకరోజు కొందరు మహిళలు మాఇంటి కొచ్చారు. తన అభిమానులని చెప్పింది సుభద్ర. వాళ్ళకు సకల మర్యాదలూ జరి గాయి. సుభద్ర భూమ్మీద నడవటంలేదు.

వాళ్ళంతా ఏదో గుసగుసగా మాట్లాడు కుంటున్నారు.

నేనా ప్రక్క గదిలోనే ఉన్నాననివాళ్ళకి తెలియదు.

"ఈ ఏబ్రాసి దద్దమ్మ ఆ లెక్చర్లిస్తుం టుంది! ఈ ఇల్లు చూసేరా! పాపం ఆ మొగుడెలా భరిస్తున్నాడో కాని...." ఒకరి వాఖ్య.

"పోదూ! అతనీవిడగారిని మించిన పరమ ఏబ్రాసి అయి ఉంటాడు...." మరో కంఠం.

నాకు తల తీసేసినట్లయింది. మాఅమ్మ ఒక్కసారి కళ్ళముందు మెదిలింది. సిగ్గుతో బాధతో కుంచించుకుపోయాను.

సుభద్ర మూర్ఖురాలు. ఏంచెప్పి ప్రయో జనంలేదు. అసలు వరసగా రెండుమూడేసి రోజులు స్నానమే చెయ్యదు. ఏ కంచి చీరో బనారస్ చీరో దర్జాగా కడుతుంది. కాని ఒకమారు కట్టిందంటే మళ్ళీ ఎప్పటికి విప్పుతుందో తెలియదు. భోజనం విషయం లోనూ అంతే. ఒకమారు ఆబగా తెగ తింటుంది. రోజల్లా ఉపవాసమూ ఉండ గలదు. తనకు ప్రేమ కలిగితే మీద మీద పడి నిర్లజ్జగా ప్రవర్తించనూగలదు. కోపం వస్తే జన్మ జన్మల శత్రువులానూ చూడ గలదు. అదో విలక్షణమైన స్వభావం.

కొన్నాళ్ళు తనతో చెప్పకుండా నాన్నా, నేనూ చేసుకున్నాం. నాన్న చాలా బాధ పడుతూంటే - ఆయన బలవంతంచేసి ఈ పెళ్ళి జరిపించినందుకు తగిన శాస్తి జరి గిందని కసిగా నవ్వుకున్నాను కూడా.

కాని అలా ఎన్నాళ్ళు సాగుతుంది? మా స్వభావాలు ఉత్తర దక్షిణ ధృవాలు. నాకు నిత్యం నరకం. ఆ ఇంటి వాతావరణం నుండి ఎక్కడైనా పారిపోవాలనిపించేది.

వేళకు కాస్త తిండి సదుపాయం, ఆద రణ లేకపోగా ఆ వాతావరణాన్ని భరించ లేని నాన్న మా మేనత్త దగ్గరికి వెళ్ళి పోయారు. సుభద్ర తన కార్యక్రమాల జోరు పెంచేసింది.

అలాంటి స్థితిలో ఆరు నెలలపాటు జపాన్‌లో ట్రైనింగ్ కోసమని వెళ్ళమన్నారు కంపెనీవాళ్ళు. వెళ్ళేముందు సుభద్రకు ఎంతో శాంతంగా, స్థిమితంగా నే చెప్ప దలచుకున్నవన్నీ చెప్పేను. నేను తిరిగి వచ్చేసరికి ఆ ఇంటిలోను, తనలోను ఎంతో మార్పు వచ్చి తీరాలన్న విషయాన్ని నేను లాలనగా చెప్తూన్నంతసేపూ జపాన్ నుండి తనకేమేమి తేవాలో లిస్టు చెప్పిందేతప్ప "సరే" ననలేదు.

ఆరునెలల కాలం ఇట్టే గడిచిపోయింది. ఇల్లు చేరుతున్నానంటే మనసులో ఎంత చికాకు కలుగుతున్నా, లేని ఉత్సాహాన్ని తాత్కాలికంగా తెచ్చిపెట్టుకుని గడపలో అడుగుపెట్టేను.

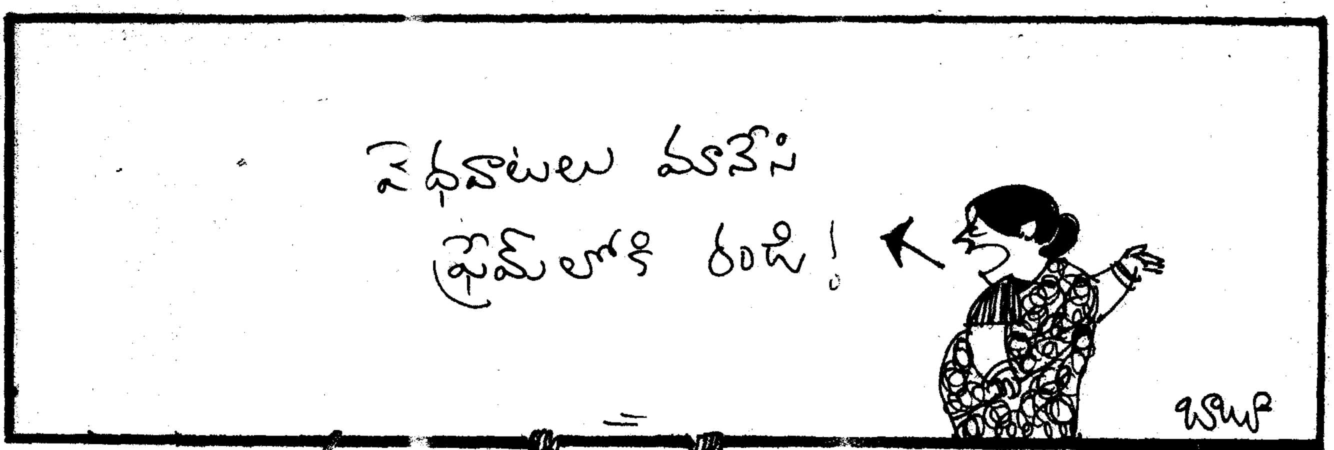

నాకోసమని ప్రత్యేకంగా అలంకరించినట్లుగా ఉందా ఇల్లు. అదో కళాభవనం సాలెపురుగుల కళాకౌశలమంతా అక్కడ ప్రదర్శింపబడుతోంది. ఎటు చూసినా లేసులు! లేసులు! ఎన్నెన్నో రకాలడిజైన్లు అందులో ఎన్నో విగతజీవరాసులు! బల్లులు మాటుకాస్తున్నాయి. బొద్దింకలు గస్తీ తిరుగుతున్నాయి. కందిరీగల మట్టిపట్లు, జిడ్డుమరకలు, దుమ్ము, ధూళి, అదో విధమైన వాసన, ఎక్కడ నిల్చోవాలో ఎక్కడ కూచోవాలో అంతుపట్టలేదు. తల తిరిగిపోయింది.

"ఈఇంట్లో మనుషులెవరైనా ఉన్నారా?" అసహనంగా పిచ్చికేక పెట్టేను.

"ఉన్నాను" అంటూ వచ్చిందో మానవాకారం. పనిపిల్ల అనబడే ఓ బక్కచిక్కిన జీవి!

సుభద్ర క్లబ్ నుండి ఇంకో గంటలో వస్తుందని తెలిసింది.

నాకోసం ప్రత్యేక శ్రద్ధ తీసుకుని ఎన్నెన్నో చేసే అమ్మ గుర్తుకొచ్చింది. కళ్ళంట నీరూరింది. తిన్నగా నా గదిలోకి వెళ్ళేను. ఈ ఆరు నెలలలోను ఆ గది ఒక్కసారి చీపురుముఖం కూడా చూసినట్లు లేదు. పెట్లో టవల్ తీసి పైపైన దులుపుకుని బెడ్‌మీద కూచున్నాను. అంతే — చట్టున కిందపడిపోయాను. పైపైన ఆకారాలు మాత్రమే మిగిలిన నా గదిలో సామానంతటినీ ఎప్పుడో లోలోనే తినేశాయి చెదలు! చెదపురుగులు ఇల్లంతా పాకడం మొదలెట్టేయి.

నాకెందుకో చిన్నప్పటినుండీ చెదలంటే భయం. భయభ్రాంతుడినై నేనలా చూస్తున్న సమయంలో ఇల్లాలనబడే వ్యక్తి ఇంటిలో అడుగుపెట్టింది.

"ఆ! దొంగా! వచ్చేశారన్నమాట! నేననుకుంటూనే ఉన్నాను- ఇలా అవుతుందని- పోన్లెండి ఇదో థ్రిల్లూ! మరి.... నేను ఇచ్చిన లిస్ట్‌లో వస్తువులన్నీ తెచ్చేరా? ముఖ్యంగా ఆ నగలపెట్టె- నాకు సన్మానం కూడా చేస్తామంటున్నారు. ఆరోజు అవే పెట్టుకుంటాను...."

అదో ధారలా సాగిపోతూందా ధోరణి.

"నోర్ముయ్!" పిడుగు పడ్డట్టే గర్జించాను నేను. నేనెన్నో కటువుమాటలాడగలనని ఆరోజే తెలిసింది నాకు.

సుభద్ర అవతారం ఒక్కసారిగా మారిపోయింది.

"ఏమిటి మీ బడాయి? ఎప్పుడెప్పుడొస్తారా అని వెయ్యి కళ్ళతో నే నెదురుచూస్తుంటే వస్తూనే నన్నవమానపరుస్తారా? మీపాటి నేననలేనూ? మీకున్న బోడి శుచి శుభ్రాలు నాకు లేనంతమాత్రాన నన్ను "శుభ్రా" అని పిలవడం మానేస్తారా? మనిషిమీద ప్రేమ ఉండాలేకాని పురుగులు బూజులు ప్రేమకి అడ్డొస్తాయా? అంటే అసలు నా మీద మీకు ప్రేమ లేనేలేదు. నేనే వట్టి వెర్రిబాగులదాన్ని. చచ్చిపోయిన మీ అమ్మ గుణగణాలు పదేపదే మీరు నా ముందు వల్లిస్తుంటే "ఆవిడో పరమచాదస్తురాలు కాబోలు" అని నేననుకుంటానే మోనవి మీరు తెలుసుకోవద్దూ? మీకు తెలిసిరావాలనే ఈ ఇల్లు ఇలా ఉంచేను. ఉంచుతాను కూడా. తెలిసిందా?"

ఈ పెళ్ళెందుకు చేసుకున్నానా అని నాలో నేను కుళ్ళిపోవటంతప్ప నోరెత్తి ఏమీ అనలేక పోతూంటే. "ఆరు నెలల వియోగం సరిపోలేదా?" అని అదోలా నవ్వుతూ మీదికురికి జేబులో తాళాలు తీసుకుని నాపెట్టె తెరచి తనకోసం తెచ్చిన వస్తువులు చూసుకోవటంలో మునిగిపోయింది.

"ఏమి ఆడది బాబూ! ఎలా కాపురం చేస్తున్నావోకాని!" అనకుండా ఉండలేకపోయాను - వాసు చెప్పిన గాథంతా విన్నాక.

"నేనిక చెయ్యదలుచుకోలేదు"

"అంటే?!"

"విడాకుల కోసం లాయర్ని సంప్రదిం

చాలను కుంటున్నాను. నీ కొలహా కూడా తీసుకుందామని...."

"ఏహాకులా? ఛీ....ఛీ. ఏంమాట ?"

"నేననుభవిస్తున్న నరకం చూస్తే నువ్విలా అనవు."

"వాకర్థమైంది వాసూ! కానీ ఎందర వనుకు-నాకో అన్నావు కనక చెప్తాను. దాంపత్య జీవితం హాయిగా గడవాలంటే ఒకరి మార్గాని కొకరు రాకతప్పదు. నేను మార్పుతమో. నువ్వేకాస్త మారతమో" అంటున్నావో లేదో ఛర్రునలేచాడు వాసు.

"చాలుచాల్లే. మాగొప్ప వలహా చ్చేవు తెలివొచ్చిందిః ఎంతైనా స్త్రీ పక్షపాతి వనిపించుకున్నావనలేవస్తా. నీవలహాకి నమస్కారం." అంటూ లేచివచ్చినంత విసురుగానూ వెళ్ళిపోయాడు వాసు. అతను వెళ్ళిన వైపే నేను చూస్తూ ఆగాలిలో సుడులు తిరుగుతూనే ఉన్నాయింకా.

ఐదేళ్ళ తర్వాత—

నేను హైదరాబాదు వెళ్ళినప్పుడు వాసు అక్కడే ఉన్నట్లు తెలిసింది. ఇంతవరకూ వివరాలేమీ తెలియవు. అడ్రసు సంపాదించి వెతుక్కుంటూ బయలు దేరాను.

"వాసుదేవరావుగారిల్లెక్కడండీ?

"వాసుదేవరావెవరూ?" ఎదురు ప్రశ్న.

"ఆంధ్రాబ్యాంక్ ఏజెంటండీ-"

"ఓహోహో. సుభద్రమ్మగారి ఆయనేగుదా? అలా చెప్పండి- ఆయన పేరు అదా!" అంటూ ఇల్లు చూపించిందొకావిడ.

నా ఆశ్చర్యాన్ని అణుచుకుంటూ ఆ ఇంట్లో అడుగు పెట్టేను.

"అరె! ఎప్పుడొచ్చావ్?, రా" ఆనందంగా ఆహ్వానించేడు.

నగం నెరిసి, చెదిరి ఉన్న క్రాఫు, మాసిన లుంగీ, బనీను, లోతుకు పోయిన కళ్ళు, ఆ బక్క మనిషి వాసే నన్నందుకి నా మనసు ఒకంతట అంగీకరించలేదు.

కారుతున్న ముక్కు చేత్తో బుగ్గలనిండా రాసుకుంటూ నన్నుచూసి బిత్తరగా వాసు దగ్గరగా చేరింది మూడు నాలుగేళ్ళ పాప. సోఫాలో పడుకుని కేరమ్స్ ఆడుకుంటున్నాడు చిన్నబాబు.

"సుభద్రా!" గట్టిగా కేకేసాడు వాసు.

నడినెత్తిన ముడి, చీలమండలపైకి ఎగుడుదిగుడుగా కట్టిన ఖరీదైన వెంకటగిరి చీరలో, బుగ్గన తాంబూలంతో తెల్లని సిలిండర్ దొర్లుకొచ్చినట్టుగా వచ్చిందో శాల్తీ. ఎక్కడికో బయలుదేరే వేషంలో ఉందని బోధపడింది.

"సుభద్ర! సుభద్ర" నాలోనేనే గొణుక్కున్నాను.

పరిచయాలయ్యేయి. పరిసరాలు చూసేను. వాసు ఒకప్పుడు వర్ణించింది చాలా తక్కువే ననిపించింది. అది ఈ నాటికి నాకు చూసే భాగ్యం కలిగింది. ఇంటినిండా ఖరీదైన వస్తువులే ఉన్నాయి- సుభద్ర మాస్క్ వేసుకొని, ఏదో చిరాకు వేసే వాసన.

వాసు తన లుంగీతో పసిపిల్ల ముక్కు తుడిచేస్తున్నాడు.

చంటి వాడు మీద ఫౌంటెన్ వదిలాడు.

"అయ్యయ్యో!" అన్నాను ఒకనాటి వాసును తల్చుకుని.

"ఫరవాలేదు- ఆరిపోతుందిలే" అన్నాడు

సుభద్ర తప్పు! తప్పు! సుభద్ర...కాఫీ తెచ్చిపెట్టింది.

"చల్లారిపోతుంది. తీసుకో" రెండోసారి అన్నాడు వాసు.

సాసరుమీద చెయ్యి వేసాను. జిడ్డు జిడ్డుగా పట్టుకుని వదలనంటుంది. ఆ వాతావరణం నుండి ఎంత వేగం పారిపోదునా అనిపిస్తూంది. ఇంతలోఎట్నుంచో రాకెట్లా దూసుకొచ్చి కప్పులో పడిందో ఈగ.. మళ్ళీ కాఫీ తీసుకోమని వాసు...

"ఈ....ఈ....ఈగ....ఒక చెంచా.." నసుగుతూ అంటున్నానో లేదో ఝామ్మని ముందుకి దూకింది వాసు భార్య. ఎడంచేతి చిటికెన వేలు ఇట్టే ముంచి విదిలిస్తే అదొచ్చి నా ముఖం మీదే పడింది.

అదేమీ గమనించకుండా "ఈ భాగ్యానికి చెమ్చా ఎందుకూ?" అని కూడాఅంది నవ్వుతూ. ఆనవ్వుతోనే "మీరు మాట్లాడుకుంటూ ఉండండి. నేను క్లబ్‌లో లెక్చరివ్వాల్సి ఉంది. వస్తా" అంటూ హడావిడిగా కదిలిపోయింది.

బిత్తరపోయి చూస్తూన్న నా చేతిలోంచి కాఫీ కప్పు అందుకుని కిటికీలోంచి బయటకు గిరాటేశాడు వాసు- కొంచెం క్షమించమన్నట్లుగా చూస్తూ.

"వాసూ! నువ్వు....నువ్వు...." నాలో ఎన్ని ప్రశ్నలో, ఎన్ని ఆశ్చర్యాలో, ఎంత ఆవేదనో.

"నువ్వన్నదే నిజం- మార్పడమో, మారడమో జరగకపోతే జీవితంలో శాంతి ఉండదు" అన్నాడు తాపీగా.

"కానీ, ఎలా....మరీ ఇంతగా ఎలా?"

"ఐదేళ్ళ కిందట నిన్ను చూసి వచ్చిన కొద్ది రోజులకే నాన్న హఠాత్తుగా కన్ను మూసారు. నేను మరీ ఒంటరివాడనై పోయాను. అప్పుడే నాకు జబ్బు చేసింది. మూడు నెలలు మంచం మీదే ఉన్నాను.

చచ్చిపోతానేమో ననుకుంటున్నప్పుడు ఏడుస్తూ సుభద్ర ఒక్కర్తే కనిపించింది నా కళ్ళకి.

తర్వాత నేను కోలుకున్నాను.

"మీరు నావారు. నా కోసం బ్రతికారు. నేను బ్రతికించుకున్నాను" అంది సుభద్ర తన పద్ధతిలో నన్ను ఉక్కిరి బిక్కిరి చేసేస్తూ. అప్పుడు మాత్రం స్నానం చేసి ఎన్నాళ్ళయిందని నే నడగలేక పోయాను. అంతే కాదు. ఇంకెప్పుడూ అడగరాదని కూడా అనుకున్నాను. దానితోపాటు అమ్మ గురించి, అమ్మ శుచి శుభ్రాల గురించి ఎప్పుడూ మాట్లాడకూడదని, వీలయినంత వరకు నేనే మరచిపోవాలనీ నిర్ణయించుకున్నాను. అంతే."

"పోనిస్తూ, ఏదో విపరీతాలకు పోకుండా సర్దుకు పోయావు. అదే సంతోషం. నేను వెళ్ళిరానా మరి!" అంటూ కాసిని కబుర్లు చెప్పి లేచాను.

"చిన్నమాట" గుమ్మందాకా వచ్చేక అన్నాడు వాసు.

"ఏమిటి?"

"తిట్టనేర్చిన నోరు, తిరగ నేర్చిన కాలు లాగే నీది రాయనేర్చిన చెయ్యి. నా గొడవ కాస్తో కూస్తో మార్పు చేసేసి ఎప్పుడో ఒక నాడు కథగారాస్తావు, నాకు తెలుసాసంగతి. అలా రాస్తే చివరగా ఓ మాట రాయి" అదోలానవ్వేడు.

"ఏమిటది?" వాసుని చూస్తుంటే చాలా బాధగా ఉంది నాకు.

"జరూరత్ హై జరూరత్ హై రికార్డు పగిలిపోయింది."

నా కంఠం పూడుకుపోయిందప్పటికే.

అయినా "పగిలిపోయిందా? పగల గొట్టేవా?" అని అడగడం ఎందుకు? ❋

రిబేటు

అది సేట్ చమన్‌లాల్ బిల్డింగ్‌లోని ఎయిర్ కండిషన్డ్ గది! అక్కడ సమావేశమయ్యారు చమన్‌లాల్, లాల్‌రామ్, త్రిశంక్, ముక్కోటీ, నీల కంఠం, నిరంజనము,........ వీళ్ళంతా ఆ మహా నగరంలో వున్న తొంభై శాతం బట్టల దుకాణాలకి యజమానులు.చాలా గడించినవారు. వాళ్ళందరు అక్కడ సమావేశమవడానికి కారణం?

దీపావళి పండగొస్తోంది!

అందుకని దీపావళికి ఎంత శాతం "రిబేట్" ఇవ్వాలో నిర్ణయించడం కోసమే ఆ సమావేశం.

"ఫస్టురౌండ్" డ్రింక్స్ పూర్తయ్యాయి.

తరువాత చమన్‌లాల్ అక్కడ వున్న వారిని వుద్దేశించి ఇలా అన్నాడు. "డియర్ ఫ్రండ్స్. మనమిక్కడ ఎందుకు కలిశామో మీకు తెలుసు. దీపావళొస్తోంది. జనాలు చీమల్లాంటి వారు. చీమల్ని ఆకర్షించడానికి షుగర్ నివేయాలి- అలాగే జనాల్నిఆకర్షించడానికి ఎక్కువ శాతం రిబేటు ఇయ్యాలి. అందులో దాదాపు అన్ని షాపులవారు అకౌంట్స్‌క్లోజ్‌చేస్తారు.కనుక"ఇన్‌స్టాల్‌మెంటు"మీద చాలా తక్కువమందిఇస్తారు. అలాంటప్పుడు ప్రజలు బట్టల్ని తక్కువ ధరకి కొనడానికి ప్రయత్నిస్తారు....కాని.... తక్కువ ధరకి అమ్మితే మనకి లాస్.... కనుక నేను,లాల్‌రామ్, త్రిశంక్... .... కలిసి ఓ ప్లాన్ వేశాము. దాని ప్రకారం మనకి వ్యాపారం దెబ్బ తినదు.

ప్రత్యేక లాభం కూడా వస్తుంది!

అదెలాగంటే రేట్లు అరవయి శాతం పెంచి, యాభై శాతం రిబేటు ఇవ్వడం ద్వారా పది శాతం లాభం. ప్రజలకి అనుమానం రావచ్చు అని అనుకుంటారనుకుంటా.... వాళ్ళకి అనుమానం రావడానికి అవకాశం లేదు. ఎలాగంటే దాదాపు ఈ మహా నగరంలో వున్న తొంభై శాతం బట్టల షాపు యజమానులము మనమే

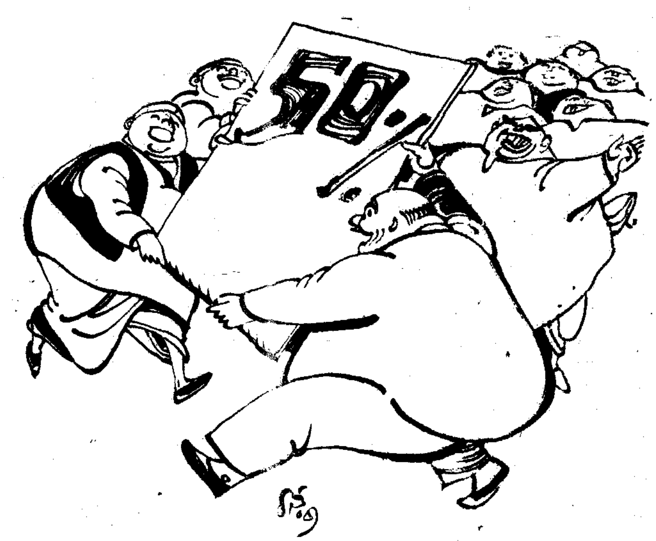

కనుక........" అన్నాడు హిందీలో, ప్రజల బలహీనతను ఆధారం చేసుకొని, డబ్బు సంపాదించి, సంపాదించ బోతున్న చమన్‌లాల్! చప్పట్లు మారు మ్రోగాయి.

యాభై శాతం రిబేటు బోర్డులు వెలిశాయి.

ప్రజలెగబడ్డారు....పాపం!! ●

ఎ.వి.వి.యస్.యస్. ప్రసాద్